

Leona stála v pomalu se sunoucí frontě v jídelně Právnické fakulty Univerzity Karlovy a labužnický se rozhlížela kolem. Předmětem jejího zájmu však nebylo vydávané jídlo, které nikterak nevybočovalo ze zoufalé nabídky menz v roce 1994. Mlsně si prohlížela přítomné studenty. Leona studovala antropologii na nedaleké filozofické fakultě a již v prvním semestru prvního ročníku odhalila, že ti vymydlení mladíci v padnoucím oblečení putující okolo její mateřské fakulty na metro jsou studenty práv. Jak se zklamáním zjistila, neexistovala možnost studovat předměty na jiných fakultách téže univerzity, takže nepohrdla alespoň možnostmi společného stravování s těmito oku lahodícími bytostmi.

Co se týče spolužáků, bylo studium na filozofické fakultě tristní. Leona měla na prvním semináři pocit hraničící s jistotou, že všichni přítomní nositelé chromozomu Y si přivydělávají jako kompars v populárním Jesus Christ superstar a jsou líní si po představení sundávat kostým. Dlouhé vlasy, vousy, podivné haleny a kraťasy z přírodních materiálů, nebylo divu, že Leona měla od prvního ročníku prospěchové stipendium, ve škole nic nerozptylovalo její pozornost.

Leona se s o to větším zalíbením oddávala pozorování zadku výstavního studenta práv stojícího pár metrů před ní. Dokonalé, absolutně dokonalé, není nic víc depresi rozptylujícího než pohled na perfektně tvarovaný zadek oblečený do prvotřídních džín, k tomu pěkně uzavřené boty a žádné sandály, z kterých trčí chlupy na prstech u nohou a žluté přerostlé nehty. Leona se zasnila, jestli dotýčný má pod džíny boxerky, nebo spíš slipy.

Ááááá. Leona vyjekla bolestí, jakou dostala řádku do zad. Vyčkřikla asi nahlas, protože pan Dokonalý zadek se otočil, přešel jí očima a pak se zase lhostejně obrátil ke svému kolegovi a pokračoval v hovoru. Leona se otočila směrem k tušenému původci bolesti a uviděla holku, která nejspíš byla plnorodou sestrou Axela Rose. Včetně šátku ve vlasech.

„Promiň, nějak jsem se zamyslela...a myslela jsem... že už se to hejbe... ta fronta myslím...“ Axla Roseová pohlédla omluvně k tácu

drženímu v rukou, jehož přední hranu vryla Leoně před chvílí do zad. Pak neodolala a pohlédla dál k Dokonalému zadku, takže Leoně v ten moment došlo, co byl důvod jejího zamyšlení. Leona automaticky položila otázku, kterou se tak intenzivně zabývala.

„Slipy, nebo boxerky?“

Axla se nejdřív zarazila, pak ale svým hrdelním smíchem rozvibrovala celé přizemí, až sklídila pohoršený pohled Dokonalého zadka.

„Boxerky,“ dodala, když se dostatečně vysmála a přisedala ke stolku Leony. Leona vrhla rychlý pohled k Dokonalému zadku a labužnický přivřela oči.

„Taky bych to tak viděla,“ odušila pak směrem k Axle. Axla si soustředěně nahnula rizoto na vidličku, ucpala jím veškerou kapacitu svých ústa a pak zahuhlala.

„Já jsem Veronika.“

„Leona.“

Axla polkla a pak se upřímně podivila. „Leona? Neznám nikoho, kdo se jmenuje Leona. Ale ty máš i takovej divnej přízvuk. Odkud jsi?“

„Z Opavy,“ odpověděla Leona způsobně.

„Z Opavy? To je u Ostravy, ne?“

Leonu po dvou a půl letech v Praze podobné otázky nechávaly chladnou, takže jen přikývla. Axla se však divila dál. „To máš domů děsně daleko ne, neměla bys lepší studovat v Brně nebo Olomouci?“

Leona pokrčila rameny. „To měla, jenomže já to právě domů chtěla mít co nejdál.“

Axla se rozesmála a zaskočilo jí sousto, které nestačila polknout. Leona rychle vyskočila a praštila ji do zad, Axla hekla a smála se dál.

„Naprostej souhlas, od rodičů co nejdál. Se máš, bydlíš na koleji na Hvězdě, nebo v Tróji?“ Nacpala si plnou pusou jídlem a v očekávání odpovědi se soustředěně zadívala na Leonu. Leona spořádaně dožvýkala: „Na Větrníku.“

Axla se zřejmě připravovala na kariéru policistky, protože pokračovala neúnavně ve výslechu dál. „V kterým seš ročníku?“

„Ve třetím.“

Axla si ji začala prohlížet ještě pozorněji. „Faaakt? Vůbec tě neznám, chodíš na přednášky? Já teda jenom občas, ale zase mám paměť na lidi.“

Leona se usmála: „Já ale chodím do třetáku na filozofické.“

Axla se zatvářila šokovaně. „Ty nestuduješ práva? Tak jak to, že tady obědváš? Od někoho sis koupila lístky na oběd?“

Leona se rozesmála. „Jo, koupila jsem si lístky na oběd tady od té paní v okénku,“ mávla rukou směrem ke vchodu do menzy. Na nechápavý výraz spoluobědvající dodala: „Když máš index z vysoké, můžeš si přeci koupit oběd na kterékoli fakultě.“

Axla přikývla na znamení, že chápe, ale výraz jejího obličeje prozrazoval, že se nadále tématu intenzivně v myšlenkách věnuje. „To v tý vaší menze musej vařit totálně hnusný blafy, když chodíš sem,“ zveřejnila nakonec výsledek svého tichého rozboru.

Leona zavrtěla hlavou. „Já sem nechodím kvůli jídlu.“

Axla zvědavě natáhla hlavu blíž k ní, Leona pokračovala o poznání důvěrněji.

„Dělám výzkum vlivu studijního oboru na maskulinní chování, tak tady sbírám materiál.“

Axla se na ni zahleděla se směsicí obdivu a rozpaků. „To je dobrý, ale moc nechápu, co zkoumáš.“

Leona se zakřenila. „Zkoumám, jestli jsou tu stejní trotlové jako na filozofii, anebo zda by byli trošku použitelní v posteli.“

Axla propukla v hurónský smích a Leoně už ani nevadilo, že strhla pozornost celé menzy, a přidala se k ní.

„Co studuješ za obor?“ zeptala se, když se dosytosti vynasmála.

„Antropologii.“

„Tak o tom jsem v životě neslyšela, ale musí to bejt krásný studium. A ty výzkumy děláš prakticky, nebo jenom teoreticky?“

Leona na ni mrkla. „Oboje.“

Axla se zas rozesmála. „A už máš nějaký výsledky toho výzkumu? To by mě totiž děsně zajímalo.“

Leona s úsměvem kývla hlavou a s vážnou tváří spustila. „Velikost vzorku mi zatím nedovoluje zobecňovat a dosavadní výsledky tedy spíše naznačují určité trendy, nežli popisují skutečný stav situace, nicméně jsem dospěla k tomu, že u studentů práv nemusíš předstírat zájem o téma jejich diplomové práce a ani nezkoumají tvou způsobilost vést intelektuální debaty.“

„Co? Musíš s filozofama diskutovat, aby došlo na sex? To je hrůza!“ řekla Axla procítěně a také značně hlasitě, takže se hlavy studentů zase otočily k jejich stolu, včetně Dokonalého zadku, avšak lhostejný výraz v jeho obličeji vystřídal nepředstíraný zájem.

Leona s Axlou okamžitě zavětřily příležitost. Najednou na sebe pohlédly jako možné konkurentky, Axla se spokojeně usmála, cítila se být vítězkou tohoto tichého a bleskového duelu.

Leona tušila, že by asi Axla soubor vyhrála, ale rozhodně ne s převahou. Axla byla přesvědčena o opaku, zálibně se usmívala směrem k Dokonalému zadku a koketně potřásla svými dlouhými hustými vlasy barvy lesního medu. Leona v duchu prováděla vyhodnocení jejího vzhledu: že má dlouhé vlasy, to nic moc neznamená, klukům je účes v zásadě lhostejný, obličej má příjemný, i když možná trochu moc kulatý, ale oči ani ústa nejsou nějak nápadně přitažlivé. Prsa má veliká, v tomhle bodě je Leona hodně handicapovaná, ale mínusem Axly je zase velký zadek a silnější stehna. Axla je prostě prototypem kypré slovanské děvy. Leona si v duchu povzdechla. Se svým vzhledem spokojená nebyla, úzký obličej, hnědé oči zvýrazněné pečlivě vytrhaným obočím, rovný, ale trochu ostrý nos a rovná čárka úst. K tomu štíhlá postava a prsa z prvního stupně základní školy, jak se Leoně smávala její starší, vyvinutější sestra. Jediné, co byla ochotná vzít na milost, byly poměrně dlouhé štíhlé nohy a úzké boky. Proto také tvořily základ jejího oblečení kvalitní džíny, na které byla smířená vydat i velkou část měsíčního výdělků. Přemýšlela, komu by dal víc bodů Dokonalý zadek. Dospěla k závěru,

že pokud by on pískal jejich souboj, skončil by nejspíš nerozhodně, neboť typy, jako je on, viděla výlučně v objetí pěstěných spolužaček, které vypadaly jak holky z reklamy na vložky. Svůj závěr doplnila hlubokým povzdechem, který kupodivu Axla správně dešifrovala a stočila pohled od Dokonalého zadku, jenž se zase plně věnoval konverzaci se svými spolustolovníky, zpátky k Leoně.

„Máš pravdu, to je beznadějný. Myslím, že chodí s jednou holkou z ročníku, vydělává si jako manekýna. Radši mi řekni ještě něco o tom svém výzkumu, to mě vážně dost zaujalo!“

Leona přejela Axlin obličej zkoumavým pohledem, má výraz opravdového zaujetí. Leona se přátelsky usmála.

„Nemám to zatím moc zpracovaný, můj výzkum je teprve v začátcích.“

Axla se zatvářila dost zklamaně. „Aha.“

Pak s nadějí vyhrkla.

„Hele, a nemáš nějaký tušení, jestli je rozdíl v týchle oblasti mezi Čechama a Američanama?“

Leona zavrtěl hlavou a Axla smutně pokývala bradou.

„Tak to je velká škoda... dělám totiž asistentku jednomu amíkovvi, na pár hodin tejdně, a

ten je naprosto neskolitelnej. Dělám na tom už rok a furt nic.“

„Jestli on nebude filozof, zkus na něj vybalit něco ze Schopenhauera.“

Axla propukla v hurónský smích, Leona se s chutí přidala.

„Máš dneska odpo nějakej program?“ zeptala se nečekaně Axla.

„Ani ne.“

„Bezva, tak ti ukážu jeden suprovej bar a tam mi pořádně povykládáš, co vlastně studuješ!“

Bar Noblesní úpadek Leonu nadchl, netušila, že existuje něco obdobného. Zapadlý do jedné z okolních uliček namyšleně se tvářící Pařížské nebyl cílem nájezdů turistů a tomu odpovídaly ceny, přesto to nebyla žádná knajpa, ale útulný a avantgardně působící bar. Černé a bílé dlaždice na podlaze tvořily šachovnici, stěny byly do výšky asi metru osmdesáti natřeny na černo a poté zářivě bílé, ozdobeny černobílými portréty hvězd starých filmů anebo přímo fotografiemi z filmů, černá kožená křesílka u černých stolů s kulatými deskami z mléčného skla, to vše působilo tak zvláště ponuře, že člověk okamžitě dostával chuť přepít nesmyslnost světa. Patrně pod vlivem tohoto interiéru do sebe Axla dokázala i v této brzké odpolední hodině naklopit několik ginů s tonikem, Leona se pokoušela držet s ní krok, ale volila pro jistotu víno.

Axla se značným znechucením pohlédla na jedině další hosty, mladistvě vypadající milenecký pár, který se bezostyšně muchloval v rohu místnosti, pod portrétem Audrey Hepburn s dlouhou cigaretou v ruce oblečené do rukavičky. Axla zvedla pohled od milenců a dlouze si Audrey prohlížela, pak vytáhla z krabičky Marlboroek ležící na stole cigaretu a snažila se imitovat hereččin výraz i držení ruky. Leona vybuchla smíchy a taky si jednu zapálila.

„Není to zvláštní, že obě kouříme stejnou značku cigaret? Asi jsme karmický dvojčata,“ přemýšlela Axla nahlas, což v Leoně vyvolalo další záchvat smíchu. Axla na ni pohlédla s neskrývanými obavami.

„Ty ses teda zřídila, po pár deci vína! Musím tě naučit chlastat, takhle by tě opil kdejakej blbec. Pche, a to seš z Moravy, to by ses k tomu měla umět postavit, ne?“

„Jenže Opava je ve Slezku, víš,“ smála se Leona.

„Bože, holka, ty seš intelektuálka! Takový detaily mě nezajímaj. Mě totiž zajímá podstata bytí,“ pronesla zcela vážně Axla a vypadala při tom natolik střízlivě, že Leona potlačila chuť vyprsknout opět smíchy a pokoušela se pořádně zaostřit, aby přiměla zbytek alkoholem nekontaminovaných mozkových buněk soustředit se na hovor.

„Jak to myslíš?“ podařilo se Leoně s pracnou artikulací vyslovit otázku.

„Jak to myslím, jak to myslím, to je snad jasný, ne? Ses nikdy nezabývala tím, jak má smysl chodit do školy, poslouchat nudný přednášky, pak se ty kraviny drtit a jít potupně na zkoušku, kde tě buzeruje nějaký kretén? A to všechno proto, abys pak dostala diplom a strávila většinu dne někde v kanclu nad nesmyslněma smlouvama? Kvůli tomu přeci určitě nejsme na světě, ne?“ Axla byla spokojená, jak krásně se jí podařilo vyjádřit svoji myšlenku, típla dokouřenou cigaretu a hned si zapalovala další, jako by věřila, že tok myšlenek je nějak mysticky spjatý s hořením cigarety.

Leona byla v mnohem těžším alkoholickém opojení nežli Axla, takže nedokázala konverzovat s nadhledem, jak situace žádala.

„Tak bys asi měla zkusit studovat něco jinýho, ne? To se ti ještě vyplatí, jsi v púlce a chybí ti ještě spousta zkoušek,“ připomněla netaktně.

Axla málem vypadla z koženého křesílka, jak ji Leonina reakce nadzvihla.

„Ty mě vůbec nechápeš! To seš karmický dvojče? Já přeci neřeším nějaký debilní studium, mně jde o to, zjistit, proč jsme vůbec na světě!“

Záblesk myšlenky, že příslib Axlina přátelství, který se tak pěkně vtíral během jejich pobytu v baru, by mohl být ohrožen, ihned snížil hladinu opilosti Leony o půl promile. Rozpačitě se zatahala za ofinu, což byl zlovyk, o kterém nevěděla.

„Já jsem myslela, že tě to právo fakt nebaví a že by ses třeba našla v nějakém jiném oboru. Já bych teda práva určitě studovat nemohla, musí to být příšerná nuda, nějaké paragrafy,“ špitla Leona nešťastně a zatahala se zase za ofinu. „Třeba filozofie by tě určitě zaujala, ta se právě snaží zodpovědět otázky podstaty bytí,“ dodala snaživě.

Axla se na ni upřeně zadívala, pak mohutně potáhla z cigarety, upustila dým koutkem pusy a spokojeně ucedila.

„Ty jseš fakt exot. Bože, filozofie je tak příšerná! Přečteš dvě stě stránek a stejně nezjistíš, co ten člověk vlastně vymyslel. Měli jsme ji v prváku a dělala jsem to natřikrát, děkuju pěkně...“

Leona potlačila nutkání obhajovat filozofii jako matku věd a raději přešla k jádru věci. „Promiň, já jsem prostě nějak nepochopila, jak to myslíš.“

Axla se zatvářila důležitě a zašermovala Leoně cigaretou před očima. „Hele, je to jednoduchý. Mně prostě přijde děsný, že by měl bejt život o tom, že nejdřív trčíš ve škole, děláš zkoušky ze stupidních předmětů a pak někde hákuješ od nevidím do nevidím a pro zpestření si pořídíš manžela a děti, abys otročila ještě ve volným čase. Ten život přeci kurva musí bejt o něčem jiným, ne?“

Leona bezradně pokrčila rameny, neznala Axlu natolik, aby dokázala definovat, nakolik je téma hovoru výsledkem vypitého alkoholu a do jaké míry jej Axla řeší i za střízliiva.

Axla se rozohnila, jako by chytla od zapálené cigarety jiskru. „Já prostě jenom chci zažít v reálu ten pocit, kterej mám, když koukám na dobrej film nebo třeba když poslouchám hudbu, třeba Cavea. Máš ráda Cavea, ne?“

Obrátila se najednou s překvapivou naléhavostí na Leonu a ta, aniž věděla proč, cítila bytostnou radost, že může přikývnout, protože Cave patří k jejím oblíbencům.

Axla kvitovala uspokojením ve tváři stejný hudební vkus a s ještě větší naléhavostí pokračovala. „Ty lidi to přeci museli načerpat někde v životě, ne? A já prostě chci taky něco takovýho zažít, i kdyby třeba jednou, fakt, a pak klidně budu hákovat po zbytek život od osmi od rána, ale budu vědět, že jsem tu podstatu bytí potkala,“ ukončila svůj procítěný proslav.

Leona si zapálila další cigaretu a pak se Axly zeptala tím svým klasickým výzkumnickým způsobem. „Zkoušela jsi někdy drogy?“

